

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/30/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5815207148
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5815207148.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcov: 1/ L. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. B. č. XX/XX, 2/ L. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. I. č. XXX/XXX, 3/ L. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. Y. č. XX/XX, 4/ P. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. I. č. XXX/XXX, všetci právne zastúpení JUDr. Jánom Vajdom, advokátom, so sídlom v O., B. O. č. XXX, proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, ul. Pribinova č. 2, IČO: 00 151 866, o náhradu škody v sume 2.796,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov a žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo č. k. 5C/351/2015-212 zo dňa 24. septembra 2018, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Námestovo (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zastavil konanie v horeuvedenej veci a spor po právoplatnosti postúpil Slovenskej republike - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Žalovanej proti žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade si žalobcovia uplatnili nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktorým malo byť uznesenie o vznesení obvinenia pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva vydané OR PZ v Dolnom Kubíne, Obvodné oddelenie PZ Námestovo dňa 04.06.2010, pod sp. zn. ČVS: ORP-209/NO-DK-2010 - (ďalej len „nezákonné rozhodnutie“). Ako vyplýva z ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“), nárok na náhradu škody je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodených žalobcov na príslušnom orgáne. Zákon teda stanovuje, že ochranu práv prioritne poskytuje iný (príslušný) orgán, ktorým je v danom prípade Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie zistil, že žalobcovia pred podaním žaloby nepožiadali tento orgán o predbežné prerokovanie svojho nároku, ktorá skutočnosť bráni súdu vo veci ďalej konať. Ide o neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky konania - nedostatok právomoci, ktorý vedie k zastaveniu konania. Na základe uvedeného okresný súd podľa § 161 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“ konanie zastavil a zároveň s odkazom na § 10 ods. 1 CSP spor po právoplatnosti postúpil inému (príslušnému) orgánu - Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa 256 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Žalobca procesne zavinil zastavenie konania tým, že podal žalobu na súde, ktorý nemá zatiaľ danú právomoc vo veci konať, čo viedlo súd k zastaveniu konania a jeho postúpeniu príslušnému orgánu. Žalovanému ako protistrane vznikol preto nárok na ich náhradu, ktorú mu súd priznal v rozsahu 100 %.

2. Proti vyššie uvedenému uzneseniu podali odvolanie tak žalobcovia, ako aj žalovaná.

3. Žalobcovia v podanom odvolaní súdu prvej inštancie vytýkali nesprávne skutkové a právne závery a tiež aj porušenie práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP). V bližších podrobnostiach uviedli, že napadnuté uznesenie bolo vydané predčasne, keďže v čase jeho vydania ešte nebolo právoplatné predchádzajúce zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co 77/2018 zo dňa 29. mája 2018, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. 5C 351/2015 zo dňa 13.09.2017. V dôsledku takéhoto vadného postupu okresného súdu žalobcovia nemali možnosť reagovať na závery vyplývajúce z rozhodnutia krajského súdu. Za ďalšie oba napadnuté výroky uznesenia súdu prvej inštancie sú neurčité, pretože okresný súd uvádza, že „...spor sa po právoplatnosti postupuje...“, čo je neurčitý a nesprávny termín. Výrok o trovách konania je neurčitý preto, pretože sa v ňom uvádza termín „...voči žalobcom...“ a nie je uvedené, voči ktorým konkrétnym žalobcom sa žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania. Opätovne sa tiež nesprávne uvádza označenie žalovanej ako Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, čo je v rozpore s podaniami žalobcov. Vychádzajúc zo záverov stanoviska Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČSSR zo dňa 15.01.1980 pod sp. zn. Cpjf 145/78, je nesprávny právny záver okresného súdu o potrebe zastavenia konania z dôvodu existencie neodstrániteľnej prekážky konania. V skutočnosti, ak poškodený uplatnil nárok na súde bez predchádzajúceho predbežného prerokovania, nemôže súd ani zamietnuť návrh, ani bez ďalšieho konania zastaviť, ale má poškodeného vyzvať na odstránenie nedostatku tejto podmienky so stanovením primeranej lehoty (§ 43 ods. 1 OSP). Iba v tom prípade, ak by napriek tomu nebol odstránený nedostatok uvedenej podmienky, ktorý treba hodnotiť ako obdobu nedostatku procesnej podmienky, mal by súd postupovať podľa úpravy Občianskeho súdneho poriadku o zastavení konania (§ 104 ods. 2 OSP). Vychádzajúc z uvedeného, súd prvej inštancie nepostupoval v konaní správne, pretože mal žalobcov vyzvať, aby v primeranej lehote zaslali žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Keďže okresný súd takto nepostupoval, konanie zaťažil vadou, žalobcom porušil ich právo na spravodlivý proces, čo je odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Nedoručenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred podaním žaloby nie je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania tak, ako to tvrdí súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, v skutočnosti ide o odstrániteľný nedostatok podmienky konania a tento nedostatok žalobcovia už medzičasom odstránili. Listom zo dňa 29. októbra 2018 zaslali Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky v Bratislave žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 2.796,68 eur spolu s príslušenstvom. Tým odstránili nedostatok ich žaloby. Urobili tak dodatočne, avšak počas konania. Vada žaloby bola teda odstránená. Je odôvodnené predpokladať, že žalovaná zamietne ich nárok na náhradu škody a potom už nebude brániť súdu nič v meritórnom prejednaní žaloby. Keďže okresný súd tak aktuálne nepostupoval, došlo k stavu označovanému ako denegatio iustitiae. Napokon žalobcovia namietli aj celkovú nepresvedčivosť rozhodnutia okresného súdu, ktoré podľa ich názoru nezodpovedá zákonným požiadavkám kladenými na zákonné rozhodnutie (§ 220 ods. 2 CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP) a taktiež požiadavkám vyplývajúcim zo súdnej praxe. Na základe uvedených dôvodov žalobcovia odvolací súd žiadali, aby napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná v podanom odvolaní odvolací súd žiadala, aby napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietne ako nedôvodnú, alternatívne zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že konanie preruší a vyzve žalobcov, aby písomne požiadali žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, a to v lehote 15 dní odo dňa doručenia uznesenia. Súdu prvej inštancie tiež vytýkala nesprávne skutkové a právne závery, ďalej to, že neboli splnené procesné podmienky, a to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (inú vadu žalovaná videla v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je preto nepreskúmateľné). V ďalších podrobnostiach poukázala na to, že žalobcovia v prejednávanej veci preukázateľne nespĺnili všetky zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody. Nepožiadali príslušný orgán písomnou žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (viď § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.). Tiež nepreukázali existenciu nezákonného rozhodnutia. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie. Celé trestné konanie žalobcov 1/ - 4/ bolo dozorované Okresnou prokuratúrou Námestovo, ktorá dohliadala na dodržiavanie všetkých ustanovení Trestného poriadku. V žiadnom štádiu trestného konania dozorujúci prokurátor nekonštatoval, že by poverený príslušník porušil niektoré ustanovenia Trestného poriadku, prípadne niektorú zo základných zásad uvedenú v § 2 Trestného poriadku. Žalobcovia túto skutočnosť v priebehu súdneho konania nijakým spôsobom nepreukázali. Žalovaná vyslovila presvedčenie, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané povereným príslušníkom policajného zboru na základe

skutočností a dôkazov, ktoré v tom čase takýto postup v plnej miere odôvodňovali. Predmetné uznesenie je preto zákonné rozhodnutie, nakoľko na jeho vydanie boli splnené všetky zákonné predpoklady. Zákonnosť uznesenia o vznesení je potrebné vždy posudzovať s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, čo konštatuje aj Ústavný súd Slovenskej republiky zo dňa 07.11.2012, sp. zn. I. ÚS 548/2012-13. Nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia nemožno v žiadnom prípade odvodzovať iba z toho, že trestné konanie neskončilo právoplatným odsúdením žalobcov, ale bolo zastavené uznesením prokurátora. Žalobcovia nepreukázali ani existenciu škody ako ďalší nevyhnutný zákonný predpoklad pre priznanie nároku na náhradu škody. Konkrétne žalobcovia nepreukázali, že by vyúčtovanú sumu trov právneho zastúpenia aj skutočne uhradili. Znamená to, že žalobcovia riadne nepreukázali, že v súvislosti s trestným konaním utrpeli ujmu spočívajúcu v zmenšení majetku. V tejto súvislosti sa žalovaná v plnej miere stotožnila s právnou argumentáciou okresného súdu uvedenú v bode 29. na strane 9 predtým vyhláseného rozsudku zo dňa 13.09.2017. Napokon žalovaná v prejednávanej veci vznesla aj námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, v ktorej súvislosti uviedla, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nie je pasívne vecne legitímovaným subjektom, takýmto subjektom v konaniach o nároku na náhradu škody vzneseným voči štátu je iba štát, za ktorý koná príslušný orgán verejnej moci.

5. Žalobcovia vo svojej odvolacej replike zopakovali svoje doterajšie tvrdenia o nezákonnom rozhodnutí, o vzniku nároku v dôsledku zodpovednosti štátu za vzniknutú škodu, o jeho uplatnení, o porušení práva na spravodlivý proces. Trvali tiež na námietke nezrozumiteľnosti rozhodnutia.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu na základe odvolania oboch strán v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní.

8. Pokiaľ sa týka odvolacích námietok, obe strany sporu uvádzajú ako odvolacie dôvody ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), ako aj to že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Žalobcovia ako odvolací dôvod uvádzajú aj to, že súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil realizáciu ich procesných práv (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

9. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že v predchádzajúcom konaní bol odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušený preto, lebo z obsahu spisu nevyplývalo to, že by žalobcovia postupovali v súvislosti s uplatnením svojho nároku na náhradu škody v súlade s ust. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., keď nepožiadali Ministerstvo vnútra SR o predbežné prerokovanie ich nároku podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona.

10. Okresný súd v ďalšom konaní po obdržaní uznesenia odvolacieho súdu vydal uznesenie o zastavení konania, ktorý zároveň spor po právoplatnosti postúpil Slovenskej republike - Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky. Obe rozhodnutia tak odvolacieho súdu, ako aj napadnuté rozhodnutie doručil stranám sporu súčasne (viď doručka na č. l. 214 spisu). Žalobcovia predmetný postup súdu prvej inštancie namietli, pretože podľa ich presvedčenia nemali možnosť reagovať na závery vyplývajúce z rozhodnutia odvolacieho súdu. S predmetnou námietkou sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. V dôsledku uvedeného postupu došlo na strane žalobcov k odňatiu ich práva na spravodlivý proces, keďže nemali možnosť odstrániť vytýkané vady podanej žaloby. Náležitý je aj odkaz žalobcov na závery vyplývajúce zo Stanoviska Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČSSR zo dňa 15.01.1980 pod sp. zn. Cpjf 145/78. Už len z uvedeného dôvodu odvolací súd musel napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP). Navyše odvolací súd konštatuje, že aktuálne žalobcovia už mali požiadať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako zastupujúci orgán štátu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody listom zo dňa 29. októbra 2018, a preto skúmanie predmetnej procesnej podmienky pre konanie vo veci neprichádza už v úvahu. Túto skutočnosť si ale okresný súd ešte preverí.

11. Aj keď v preskúmvanej veci boli zistené predovšetkým procesné pochybenia súdu prvej inštancie, pre ktoré zákonné dôvody bolo rozhodnutie okresného súdu zrušené, odvolací súd z hľadiska hospodárnosti konania (čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku) vo vzťahu k veci samej uvádza, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou už v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010).

12. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009).

13. Z citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR možno teda vyvodiť záver, že i keď zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.

14. V danom prípade ide o teleologický výklad zákona vychádzajúci zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009).

15. S právnym názorom vyjadreným v citovanom uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010 sa stotožnil aj Ústavný súd SR v náleze č. k. II. ÚS 25/2011-33 zo

dňa 24.03.2011, ako aj v náleze č. k. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 07.07.2016. K prezentovaným záverom Najvyššieho súdu SR sa prikláňa aj rozhodovacia činnosť Krajského súdu v Žiline (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/15/2018 zo dňa 31.01.2018, sp. zn. 11Co/55/2017 zo dňa 25.07.2017 a sp. zn. 7Co/283/2018 zo dňa 27.03.2019).

16. Žalovaná poukazovala v odvolaní na nález Ústavného súdu SR zo dňa 07.11.2012, sp. zn. I. ÚS 548/2012-13, v zmysle ktorého zákonnosť uznesenia o vznesení je potrebné vždy posudzovať s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, obdobne prichádza v úvahu nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 z 13.11.2013, v ktorom bolo vyslovené, že nemožno automaticky bez akéhokoľvek odôvodnenia každé uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné len preto, že v trestnom konaní nedošlo k odsúdeniu obžalovaného. V nadväznosti na uvedené však odvolací súd poukazuje na iné nálezy Ústavného súdu SR, a sice sp. zn. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 07.07.2016 s opačným názorom (obdobne tiež sp. zn. I. ÚS 395/2016-26 zo dňa 14.09.2016, sp. zn. I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016), ktoré považuje za aktuálne aj v prejednávanej veci.

17. Podľa článku 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Odvolací súd ani pri rozhodovaní v danej veci zatiaľ nezistil dôvod odkloniť sa od ustálenej rozhodovacej praxe.

18. Pokiaľ ide o otázku, ktorý štátny orgán má konať v mene štátu v konaní o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. októbra 2015, sp. zn. 8Cdo 289/2014 uverejneného v Zbierke stanoviska Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 1/2016 pod poradovým číslom 6 (o prípad jeho aplikácie pozri rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co 973/2015 zo dňa 31.08.2016, bod 14.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)